

ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

ବନାମ

ରୂପ ଲାଲ ଶର୍ମା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଡିସେମ୍ବର 17, 1996

[ମଦନ ମୋହନ ପୁଅଁ ଏବଂ କେ. ଟି. ଥୋମାସ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବନ୍ଧୁ]

ଉଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଆଇନ:

ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ସରକାରୀ ପରିସର (ଅନୁକୃତ ଦଖଲକାରୀଙ୍କ ଉଚ୍ଛେଦ) ଅଧିନିୟମ, 1972— ଧାରା 5, 2 (e) ଏବଂ 7 (g) 'ସରକାରୀ ପରିସର'— ଏତେ ବ୍ୟାପକ ଯେ, ଏହା ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ସରକାରୀ କୋଠାବାଡ଼ିକୁ ନିଜ ଅଧୀନକୁ ଆଣିଥାଏ— ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ସରକାରଙ୍କର ହୋଇଥାଉ କିମ୍ବା କେବଳ କୌଣସି ସରକାରୀ ବିଭାଗର ହୋଇଥାଉ, ଅଥବା ଯଦି ସରକାର ବା ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି କୌଣସି ବେସରକାରୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କୋଠାଘର ନେବାପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ପତ୍ର କରିଥାନ୍ତି, ତେବେ 'ଅଣ-ଅନୁକୃତ ଦଖଲ' ର ସଂଜ୍ଞା ପରିସର ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ବିନା କୌଣସି ବୈଧ ଅଧିକାରରେ ସେହି ସରକାରୀ ପରିସରକୁ ନିଜ ଦଖଲରେ ରଖିବାକୁ ବୁଝାଏ— ଯେଉଁ ଅଧିକାର କିମ୍ବା କ୍ଷମତା ଆଧାରରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିସର ନିଜ ଅଧୀନରେ ରଖିବାକୁ ବା ସେଥିରେ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ତାହାର ଅବଧି ଶେଷ ହେବା ପରେ କିମ୍ବା ଯେକୌଣସି କାରଣରୁ ତାହା ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସେହି ଜାଗାରେ ରହିବା ଜାରି ରଖିବା— ଉକ୍ତ ଆଇନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ, ସମ୍ପୃକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ମିଳିଥିବା ଅନୁମତି ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସ୍ଥାନରେ କ୍ରମାଗତ ଭାବେ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ତାହାକୁ ଅନୁକୃତ ଦଖଲ ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯିବ ।

ଉତ୍ତରବାତା ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଥିଲେ, ଏବଂ ସରକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦାୟିତ୍ଵରେ ଥିବା ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତାଙ୍କୁ ଉଡ଼ା ସ୍ତରରେ ଏକ ସରକାରୀ ବାସଭବନ ଆବଶ୍ୟକ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉତ୍ତରବାତାଙ୍କ ଅବସର ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ ରାଜ୍ୟ ଉତ୍ତରବାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଦେଶ ପାଇଁ, ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । 22.3.1978 ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ଏକ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ବିବାଦୀୟ ଘରଟି ଏକ ସରକାରୀ ପରିସର ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ କିମ୍ବା ଉତ୍ତରବାତା ଜଣେ ଅନୁକୃତ ଦଖଲକାରୀ ଥିଲେ ବୋଲି କହିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ଆବେଦନକାରୀ, ଉତ୍ତରବାତାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟାସ୍ତବ୍ଧ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରବାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଦେଶ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ପତ୍ର ସହ ପୁଣି ଥରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ହୋଇଥିଲେ । ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହା ଦର୍ଶାଇ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଲେ ଯେ 22.3.1978 ତାରିଖର ଆଦେଶଟି ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିଷୟ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ । ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିକଟରେ ଏକ ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଞ୍ଚାଦେଶ ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୋଧରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ଆବେଦନ ଆଗତ କରିଛନ୍ତି ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ: 1. ଉଚ୍ଚେଦ ପାଇଁ ପୂର୍ବ ଆବେଦନକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରଜାସ୍ପଦ ସମାପ୍ତ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ପ୍ରଜାସ୍ପଦ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ, ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣିତ ବିଷୟ ଦ୍ଵାରା ଉଚ୍ଚେଦ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଆବେଦନ ବାଧାପ୍ରସ୍ତ ହେବ ନାହିଁ ।

2.1. ସରକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧୀନରେ ଥିବା ଘରଟି ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ପରିସର ଅଟେ ।

2.2 ଅବସର ନେବା ପରେ ଗତ 10 ବର୍ଷ ଧରି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପରିସର ଦଖଲରେ ରହିବା ଏକ ଅନଧିକୃତ ଦଖଲ ଅଟେ ।

2.3. ଏହା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଯେ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ନରହିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାୟ ଦଶ ବର୍ଷ ହେବ ସରକାରୀ ବାସଭବନରେ "ଅନଧିକୃତ ଭୋଗଦଖଲକାରୀ" ଭାବେ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ କି ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରତ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀମାନେ ରହିବା ପାଇଁ ଧାଡ଼ିରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ।

2.4. ଉଚ୍ଚେଦ ଆଦେଶ ମଞ୍ଜୁର ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ତିନି ମାସର ଅବଧି ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ କିମ୍ବା ଶେଷ ହେବା ଦିନରୁ ଉକ୍ତ କୋଠା ଖାଲି କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ।

ଦେଖାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଦେଖାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 16762/1996

28.9.84 ତାରିଖରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସି.ଏମ.ଡବ୍ଲୁ.ପି. ସଂଖ୍ୟା 5404/1980 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ଅଶୋକ କେ. ଶ୍ରୀବାସ୍ତବଙ୍କ ପାଇଁ ସୁଶ୍ରୀ ରଚନା ଗୁପ୍ତା ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ।

ଜିତେନ୍ଦ୍ର ଶର୍ମା ସୁଶ୍ରୀ ଗୁଣାଞ୍ଜଳି ଦାତା ଏବଂ ପି. ଗୌର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଥୋମାସ୍ ଦ୍ଵାରା । ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା ।

ଏହି ଆବେଦନ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କରାଯାଇଛି, କାରଣ ସେମାନେ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ରୂପ ଲାଲ ଶର୍ମା- ଜଣେ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ସରକାରୀ ପରିସର (ଅନଧିକୃତ ଭୋଗଦଖଲକାରୀଙ୍କ ବେଦଖଲ) ଅଧିନିୟମ, 1972 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଅଧିନିୟମ') ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ସରକାରୀ ବାସଭବନରୁ ଉଚ୍ଚେଦ କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ପାଇବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ।

ସ୍ଵୀକାରଯୋଗ୍ୟ ତଥ୍ୟ ହେଉଛି; ରୂପ ଲାଲ ଶର୍ମା ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଥିଲେ । ଆହ୍ଲାବାଦର ପୁରୁଣା କଟରା ଅନ୍ତର୍ଗତ ମୋହଲ୍ଲା ଫାଦିରଗଞ୍ଜରେ ଅବସ୍ଥିତ ବାସଭବନ ସଂଖ୍ୟା 34, ସରକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତି, ଆହ୍ଲାବାଦର ଦାୟିତ୍ଵରେ ଥିବା ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଉତ୍ତାସୂତ୍ରରେ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଆବଶ୍ୟକ କରାଯାଇଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ସରକାରୀ ଚାକିରିରୁ ଅବସର ନେଲେ, ସେତେବେଳେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଉଚ୍ଚେଦ ଆଦେଶ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । 22.3.1978 ରେ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ଏହିପରି ମତ ଦେଇଥିଲେ ଯେ, "ଏହା ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଯେ ସଂପୃକ୍ତ ଘରଟି ଏକ

ସରକାରୀ ପରିସର ଅଟେ କିମ୍ବା ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଏହାର ଜଣେ ଅନଧିକୃତ ଭୋଗଦଖଲକାରୀ ଅଟନ୍ତି । "ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନୋଟିସ୍ ପଠାଇଥିଲେ, ଏବଂ ସେହି ନୋଟିସ୍ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ସମୟ ସୀମା ଶେଷ ହେବା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ନୂତନ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏଥର ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରସଙ୍ଗର ନିତୀ ଆଧାରରେ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା, କାରଣ 22.3.1978 ତାରିଖର ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଏହି ଆଇନର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ, ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ବାରଣ କରୁଥିଲା । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିକଟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ, ଯିଏ କି ଏହି ଆଇନ ଅନୁସାରେ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେହି ଆବେଦନକୁ ମଧ୍ୟ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ଆଦେଶକୁ ଆପତି କରି ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଉକ୍ତ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟ ଦ୍ଵାରା ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ଯଦିଓ ଏହା ଧରିନିଆଯାଏ ଯେ, ପୂର୍ବ ନିଷ୍ପତ୍ତିର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ 22.3.1978 ତାରିଖର ପୂର୍ବ ଆଦେଶରେ କରାଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ସେହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ପୁନର୍ବାର ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରୁ ବାରଣ କରିବ, ତଥାପି ଆମେ ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରୁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରଶ୍ନର ସେହି ପୂର୍ବ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । 22.3.1978 ର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛନ୍ତି ଯେ କୋର୍ଟ ସରକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ, ଏବଂ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରକାସ୍ତ୍ର ସମାପ୍ତ ହେବାର କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ । ଉପରୋକ୍ତ ଦୁଇଟି ବିଷୟ ଉପରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହିପରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହୋଇଛନ୍ତି: "ତେଣୁ, ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ସଂଜ୍ଞା ଅନୁଯାୟୀ, ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କୁ ଏହି ପରିସରର ଜଣେ ଅନଧିକୃତ ଦଖଲକାରୀ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।"

ବର୍ତ୍ତମାନର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନାହିଁ ଯେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ନୋଟିସ୍ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଯଦି ହଁ, ତେବେ କୋର୍ଟ ଏକ ସରକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଜଣେ ଅନଧିକୃତ ଦଖଲକାରୀ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ କି?

ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 (e) ଅନୁଯାୟୀ "ସରକାରୀ ପରିସର" ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ଯେକୌଣସି ପରିସର ଯାହା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥାଏ, କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବା ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ଭାବରେ ନିଆଯାଇଥାଏ କିମ୍ବା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥାଏ । ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା କେବେହେଲେ ଏହା ଅସ୍ଵୀକାର କରିନାହାନ୍ତି ଯେ କୋର୍ଟ ସରକାରଙ୍କର ଅଟେ, ଏବଂ ସେ କେବଳ ଏତିକି କହିଥିଲେ ଯେ ଏହା ସରକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଏଥିରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ସରକାରୀ ପରିସରର ପରିଭାଷା ଏତେ ବ୍ୟାପକ ଯେ, ଏହା ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ସରକାରୀ କୋର୍ଟାବାଡ଼ିକୁ ନିଜ ଅଧୀନକୁ ଆଣିଥାଏ କିମ୍ବା ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ସରକାରଙ୍କର ହୋଇଥାଉ, କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସରକାରୀ ବିଭାଗର ହୋଇଥାଉ, କିମ୍ବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମାଲିକାନାରେ ଥିବା କୋର୍ଟା ହୋଇଥାଉ, ଯଦି ସରକାର ବା ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ କେହି ତାହାକୁ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ, ଆଲୋଚ୍ୟ କୋର୍ଟ ଏକ ସରକାରୀ ପରିସର ବୋଲି ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ପହଞ୍ଚିବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ ।

"ଅନଧିକୃତ ଭୋଗଦଖଲ" ଧାରା 2 (e) ରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି । ଏହି ସଂଜ୍ଞାର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବିନା କୌଣସି ବୈଧ ଅଧିକାରରେ ସରକାରୀ ପରିସର ଦଖଲ କରିବା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟେ, ଏବଂ ଏହା ସହିତ ଯେଉଁ ଅଧିକାର ବା କ୍ଷମତା ବଳରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସେହି ସ୍ଥାନ ଅକ୍ତିଆର କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ତାହାର ଅବଧି

ଶେଷ ହେବା ପରେ କିମ୍ବା ଯେକୌଣସି କାରଣରୁ ତାହା ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ନିଜ ଦଖଲରେ ରଖିବା ଏହାର ପରିସରଭୁକ୍ତ ଅଟେ । ଉକ୍ତ ଆଇନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ, ସମ୍ପୃକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ମିଳିଥିବା ଅନୁମତି ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସ୍ଥାନରେ କ୍ରମାଗତ ଭାବେ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ତାହାକୁ ଅନଧିକୃତ ଦଖଲ ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯିବ ।

ଉପରୋକ୍ତ ମତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ, ଗତ 22.3.1978 ତାରିଖର ପୂର୍ବ ଆଦେଶ ଆଧାରରେ ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣୀତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକର ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ଉଠୁନାହିଁ, ବିଶେଷ କରି ସେହି ଆଦେଶରେ ଏଭଳି ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ରହିଛି ଯେ ଉକ୍ତ କୋଠାଟି ସରକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ । ଏହି ବିଷୟର ଯେକୌଣସି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଉକ୍ତ ଅଜ୍ଞାନିକାଟି ସରକାରୀ ପରିସର ଅଟେ । ଏହା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଯେ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ନରହିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାୟ ଦଶ ବର୍ଷ ହେବ ସରକାରୀ ବାସଭବନରେ "ବେଆଇନ ବାସିନ୍ଦା" ଭାବେ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ କି ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରତ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀମାନେ ରହିବା ପାଇଁ ଧାଡ଼ିରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ।

ତେଣୁ, ଆମେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ ଏବଂ ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟକୁ ରଦ୍ଦ କରୁଛୁ । ଉଚ୍ଚେଦ ଆଦେଶ ମଞ୍ଜୁର କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ । ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ତିନି ମାସର ଅବଧି ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ କିମ୍ବା ଶେଷ ହେବା ଦିନରୁ ଉକ୍ତ କୋଠା ଖାଲି କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି । ତେବେ, ଆମେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ।

କେ. ଏସ୍. ଜି.

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ଵୀକରଣ

"ଉପଭୋକ୍ତାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁୟତ୍ତ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।